

HỒI THỨ NĂM MƯỜI HAI

ĐÌNH ĐANG XUẤT HIỆN GIỮA CANH KHUYA

Thạch Phá Thiên trong bụng không tin, nhưng chính mắt chàng đã chứng kiến cả một thuyền đầy xác chết của bang chúng bang Phi Ngư cùng tăng số hội chúng Thiết Xoa hội bị tiêu diệt, mà lúc Thiết Xoa hội bị tiêu diệt, chính chàng đã trợ lực cho Trương Tam, Lý Tứ. Nghĩ tới đó, chàng không khỏi run sợ !

Bỗng nghe Thạch Thanh nói tiếp:

-Mười một năm sau đó, phái Vô Cực tại Giang Tây nhận được bài đồng thỉnh khách của đảo Long Mộc đầu tiên. Các vị đầu nã những môn phái, bang hội lớn đã bàn định cùng nhau từ một năm trước. Bất luận là ai tiếp được bài đồng đều ưng thuận đi phó hội. Họ đồng ý quyết định đến đảo Long Mộc xem cho biết rõ vì muốn bắt cộp con phải mạo hiểm lần vào hang cộp. Hết thấy mọi người đồng tâm hiệp lực định trừ khử cho bằng được kẻ thù chung của võ lâm. Thế rồi trong năm ấy, bài đồng đưa đến các nơi không sát hại một người nào. Ba mươi ba người cả thầy nhận được thư mời đều đi phó hội hết. Những người này là anh hùng hảo hán hoặc võ công tuyệt thế, hoặc mưu trí hơn đời. Đoàn người ra đi rồi cũng mất tích, từ bấy đến nay chẳng thấy âm hao chi hết. Đảo Long Mộc quấy nhiễu giang hồ như vậy khiến cho bao nhiêu tinh anh trong võ lâm có cũng như không. Chùa Thượng Thanh chúng ta ở nơi bóng tối ẩn náu, trước nay không một ai đụng chạm với mọi người trên chốn giang hồ. Gia gia cùng má má con học võ công tại chùa Thượng Thanh tuy có xuất hiện trong võ lâm cũng chỉ dùng danh hiệu Huyền Tố trang mà thôi. Các vị sư bá sư thúc con tuy võ công cao cường, nhưng rất ít cùng ai động thủ. Người ngoài đều cho là các đạo nhân chùa Thượng Thanh toàn thị những người tu tâm dưỡng tánh không ai hiểu võ công ...

Thạch Phá Thiên hỏi xen vào:

-Phải chăng vì sợ đảo Long Mộc ?

Thạch Thanh lộ vẻ thẹn thùng, ngần ngừ một chút rồi đáp:

-Các vị sư bá sư thúc người đều là những người đạo sĩ tu hành, không muốn tranh danh đoạt lợi với đời. Nhưng bảo sợ đảo Long Mộc cũng có phần đúng. Bất luận bang to phái lớn người nhiều thế mạnh võ công cao cường nào trong võ lâm

hễ nghe nhắc tới đảo Long Mộc là chẳng một ai không chạy. Không ngờ chùa Thượng Thanh đã giữ gìn nghiêm cẩn đến thế mà cũng chẳng thoát khỏi kiếp vận.

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

-Gia gia muốn là chưởng môn chùa Thượng Thanh, phải chăng là vì mục đích đi đảo Long Mộc để thám thính thực hư trên đảo này ? Nhưng ba toán người có bản lĩnh đã ra đi không một ai đủ tài về được thì đủ biết là một sự việc cực kỳ khó khăn, biết làm thế nào ?

Thạch Thanh đáp:

-Dĩ nhiên là khó rồi. Nhưng chúng ta lấy việc cứu khốn phò nguy làm tôn chỉ. Huống chi lại là việc liên quan đến sự môn của mình, có lý đâu thông tay đứng nhìn được ?

Thạch Phá Thiên gật đầu rồi hỏi lại:

-Ohải chẳng gia gia đã nói hai vị nghĩa huynh Trương Tam, Lý Tứ của hài nhi đều là sứ giả ở đảo Long Mộc được phái đi đưa bài đồng ?

Thạch Thanh đáp:

-Hắn thế ! Không còn nghi ngờ gì nữa !

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

-Họ đã là ác nhân sao còn kết bái huynh đệ với hài nhi ?

Thạch Thanh phì cười đáp:

-Khi đó Ngọc nhi ngớ ngẩn đưa ra đề nghị khiến họ không tiện từ khước. Huống chi họ phát thệ đó là lời thề giả dối, chứ không phải chân tâm.

Thạch Phá Thiên ngơ ngẩn hỏi:

-Sao lại giả dối được ?

Thạch Thanh đáp:

-Trương Tam, Lý Tứ là tên giả. Họ cứ thề ầu Trương Tam thế này, Lý Tứ thế nọ thì đã chết ai ? Tên họ đã giả thì bất họ luận họ nói gì cũng giả tuốt.

Thạch Phá Thiên bây giờ mới tỉnh ngộ, nói:

-À ra thế đấy ! Sau này có dịp gặp họ hài nhi sẽ hỏi lại coi.

Mẫn Nhu từ trước vẫn ngồi yên, bây giờ cũng nói xen vào:

-Ngọc nhi ! Lần sau có gặp họ, con phải cẩn thận lắm mới được. Tay hai người này sắc mùi máu tanh. Họ giết người như ngoé. Tỷ đâu đường hoàng không được, thì họ tìm cách ám toán dùng độc được ...

Thạch Thanh cũng nói:

-Đừng nói Ngọc nhi trung hậu thật thà, dù y có cơ linh gặp trăm người, mà gặp phải hai gã sứ giả này thì khó tránh khỏi độc thủ, đề phòng đến đâu cũng không thoát. Vậy hễ gặp họ liền ra chiêu độc địa, hạ thủ trước đi là hơn. Dù chỉ giết được một gã cũng là trừ mối đại hại, gây hạnh phúc cho vô lâm rồi đó.

Thạch Phá Thiên ngần ngừ một chút rồi đáp:

-Hài nhi đã kết nghĩa huynh đệ với họ, không thể giết được !

Thạch Thanh buông tiếng thở dài rồi không nói gì nữa, dường như ông có ý hối hận trót lỡ lời bảo con giết nghĩa huynh là làm điều bất nghĩa.

Mẫn Nhu cười hỏi:

-Thanh ca ! Chính Thanh ca cũng nói là Ngọc nhi trung hậu thật thà. Vậy con chúng ta đã biến đổi tính nết, có đúng thế không ?

Thạch Thanh gật đầu đáp:

-Đúng là đã thay đổi tính nết. Vì thế mà có người lợi dụng y để ngăn tai giải họa cho họ.

Rồi ông hỏi Thạch Phá Thiên :

-Ngọc nhi ! Ngọc nhi có biết bang Trường Lạc tôn con lên làm bang chúa là có dụng ý gì không ?

Thạch Phá Thiên vốn không phải là người ngu dốt. Nhưng thuở nhỏ chàng ở với mẫu thân tại chốn thâm sơn cùng cốc, hồi thiếu niên lại ở với Tạ Yên Khách tại ma Thiên Lãnh. Hai người này đều ít khi chuyện trò với chàng, vì thế mà chàng không hiểu nhân tình thế thái. Bây giờ chàng nghe Thạch Thanh giảng giải thì lập tức tỉnh ngộ. Chàng thất thanh la lên:

-Bọn họ tôn hài nhi làm bang chúa phải chăng ... là để cho hài nhi chết thay họ ?

Thạch Thanh thở dài đáp:

-Hiện giờ chưa biết rõ đầu đuôi, không nên vội lấy bụng dạ kẻ tiểu nhân đo dạ anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ. Có điều nếu không phải vì thế thì bang Trường Lạc thiếu chi mặt anh tài, lại phải tôn Ngọc nhi là một gã thiếu niên không hiểu việc đời lên làm bang chúa ? Bang Trường Lạc mới quật khởi thành một bang phái lớn mấy năm gần đây. Khi ta gặp hài nhi ở Hầu Giám Tập thì trên chốn giang hồ chưa ai nói tới ba chữ “Bang Trường Lạc”. Cứ như ý ta phỏng đoán thì vì bang Trường Lạc gần đây hưng vượng rất mau chóng. Bọn đầu não trong lại tính đã đến kỳ đồng bài ở đảo Long Mộc xuất hiện mà lần này họ chắc chắn bản bang sẽ tiếp được thế bài, họ liền dự bị trước một người không có liên quan gì đến họ lên làm bang chúa để phòng khi lâm sự sẽ do người đó đứng mũi chịu sào gánh vác lấy kiếp nạn.

Thạch Phá Thiên mắt chiếu ra những tia sáng hoang mang. Chàng không ngờ lòng người lại hiểm độc đến thế. Lời phỏng đoán của Thạch Thanh hợp tình hợp lý khiến cho ai cũng chẳng thể không tin được.

Mẫn Nhu cũng nói:

-Hài tử ! Bang Trường Lạc nổi tiếng là một bang phái tệ hại trên chốn giang hồ, chẳng từ một điều tàn ác nào mà không làm. Những vụ hành hung đánh chết người,

ỷ mạnh hiệp yếu thường xảy ra luôn. Nhất là về tội dâm ác càng làm cho võ lâm xỉ tiếu. Đại đa số Đà chúa, Hương chủ trong bang không phải là hạng người đoan chính. Bọn họ giương bầy để hài nhi chui vào là chuyện rất thường chẳng lấy chi làm lạ.

Thạch Thanh hắng giọng một tiếng rồi nói :

-Việc họ lựa chọn một người làm bang chúa thì Ngọc nhi thích hợp với họ hơn hết. Ngọc nhi đã quên hết việc dĩ vãng, lại gặp sóng gió hiemghèo trên chốn giang hồ cũng trở như đá vững như đồng chẳng để ý gì hết. Nhưng họ không bao giờ ngờ tới cậu tiểu bang chúa lại là con Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu ở Huyền Tố trang cái đó làm cho bài toán của họ phải sai trật.

Ông nói tới đây, tay cầm thanh kiếm vung lên trở về phía Đông, tức là phía bang Trường Lạc đặt tổng đà tại đó.

Mẫn Nhu nói:

-Chúng ta khám phá ra được gian mưu của họ thì chẳng còn lo gì nữa. May ở chỗ Ngọc nhi chưa tiếp được bài đồng mời đi ăn Lạp Bát Cúc. Thanh ca ! Hiện giờ nên làm thế nào ?

Thạch Thanh trầm ngâm một chút rồi nói:

-Bây giờ cả ba chúng ta cùng đến thẳng bang Trường Lạc nói huých tẹt việc này ra. Có điều mình tới đó bọn họ then quá hóa giận, khó lòng tránh khỏi cuộc động võ. Đằng mình ba người sẽ lâm vào tình thế quả bất địch chúng. Vậy chúng ta cần được mấy vị nổi danh trong võ lâm cùng đi chứng kiến để tránh khỏi những sự phiền lụy sau này cho Ngọc nhi.

Mẫn Nhu nói:

--Dương Quang đại ca ở phủ Gia Hưng tỉnh Triết Giang giao du rất rộng lại là chỗ bạn thân với ta, tưởng nên mời y xuất tịch để y rủ đông đảo bạn đồng đạo đến bang Trường Lạc một phen.

Thạch Thanh cả mừng nói:

-Kế ấy tuyệt diệu. Bạn bè võ lâm một giải Giang Nam cũng nể vì vợ chồng mình, mời họ đi là phải.

Ta nên biết rằng vợ chồng Thạch Thanh nổi tiếng là người hào hiệp võ lâm. Hai mươi năm nay, ông bà luôn tỏ ra trọng nghĩa khinh tài, cứu giúp người hoạn nạn, nâng đỡ kẻ khốn cùng. Chỉ có vợ chồng ông đi cứu giúp người, chứ ông bà chưa từng cầu cạnh ai việc gì. Bây giờ ông bà yêu cầu họ trợ giúp thì chỉ cần hô một tiếng là biết bao nhiêu người sẽ đi theo ngay.

Một nhà ba người nhằm hướng phủ Gia Hưng đi về phía Đông Nam.

Đi được ba ngày, một hôm đến tối thì tới trấn Long Câu, liền vào đó ngủ đờ.

Trần Long Câu không lấy gì làm rộng lớn nhưng sự buôn bán rất là phồn thịnh. Ba người liền vào phòng trọ trong một thương điếm.

Vợ chồng Thạch Thanh muốn phòng thượng hạng còn Thạch Phá Thiên nằm ở một gian nhỏ trong biệt viện gần đó.

Mẫu Nhu rất thương yêu cậu con. Ý bà muốn thuê một gian phòng thượng hạng liền vách rộng rãi hơn cho chàng ngủ nhưng phòng nào cũng có người trọ cả rồi nên đành chịu vậy.

Tối hôm ấy, Thạch Phá Thiên ngồi xếp bằng trên giường vận công chàng thấy tinh thần khoan khoái, toàn thân chân khí đầy đầy chàng giơ tay lên dưới ánh đèn nhìn xem thì thấy những vệt đỏ vệt xanh đã lở mờ như có như không, chàng không hiểu những chất độc trong hai bầu rượu đã tiêu hóa và khiến cho nội lực chàng mạnh thêm rất nhiều chàng cho là mấy ngày liền vận dụng nội lực nhiều khiến mười phần chất độc đã trục ra đến tám chín, chàng mừng thầm trong bụng liền đi ngủ ngay.

Thạch Phá Thiên ngủ tới nửa đêm, bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng khẽ gõ lách cách, chàng liền trở mình ngồi dậy khẽ lên tiếng hỏi:

-Ai đó ?

Chàng lại nghe thấy ba tiếng gõ đều đặn cách cách cách. Những tiếng gõ cửa kiểu này chàng nghe đã quen tai, bất giác chàng giật nảy mình lên hỏi lại:

-Có phải Đinh Đinh Đang Đang đó không ?

Ngoài cửa sổ Đinh Đang khẽ lên tiếng đáp lại:

-Dĩ nhiên là tiểu muội, Thiên ca còn tưởng là ai ?

Thạch Phá Thiên nghe rõ thanh âm Đinh Đang thì vừa có ý mừng vui, vừa lộ vẻ khần trương.

Trong lúc thảng thốt chàng chưa biết nói thế nào, bỗng nghe đánh roạt một tiếng. Giấy dán trên cửa bị chọc thủng. Một cánh tay thò qua cửa sổ đưa vào nắm lấy tay chàng giật mạnh một cái. Đinh Đang lại lên tiếng hỏi:

-Sao còn chưa mở cửa ?

Thạch Phá Thiên nhin đau không dám la sợ kinh động đến song thân.

Chàng vội mở cửa sổ ra. Đinh Đang nhảy vào cười khanh khách hỏi:

-Thiên ca ! Thiên ca có nhớ tiểu muội không ?

Thạch Phá Thiên ấp úng đáp :

-Ta ... ta ...

Chàng chỉ thốt ra được mấy tiếng ta rồi không nói thêm được nữa.

Đinh Đang tức giận hỏi:

-Được lắm ! Thiên ca không nhớ tiểu muội, có đúng thế không ? Thiên ca chỉ nhớ đến tân nương tử mà Thiên ca đã cùng y bái thiên địa chứ gì ?

Thạch Phá Thiên hỏi lại :

-Ta bái thiên địa với ai hồi nào ?

Đinh Đang đáp :

-Chính mắt tiểu muội đã nhìn thấy rồi mà còn cãi nữa ư ? Thôi được tiểu muội cũng không trách Thiên ca làm chi, vì Thiên ca quen tính phong lưu và tiểu muội cũng thích như vậy. Vị tiểu cô nương đó đâu rồi ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-ta có thấy y đâu. Lúc về đến sơn động kiếm hoài mà không thấy đâu nữa.

Đinh Đang cười hì hì nói:

-Nhờ Đức Bồ tát hộ trì. Tiểu muội vĩnh viễn mong Thiên ca không gặp cô ta nữa.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Gia gia đâu rồi ? Lão nhân gia vẫn mạnh khỏe chứ ?

Đinh Đang thò tay ra nắm tay chàng thì liền bị hất ra, nàng hỏi:

-Sao Thiên ca không vấn an tiểu muội ?

nguyên luồng chân khí trong mình Thạch Phá Thiên phát động đẩy mạnh hai ngón tay nàng bật ngược lại.

Thạch Phá Thiên liền hỏi:

-Đinh Đinh Đang Đang có mạnh không ? Ta bị Đinh Đinh Đang Đang liệng xuống sông may mà rớt vào trong thuyền, không thì đã chết ngộp rồi.

Đinh Đang hỏi:

-Sao lại còn nói là may mà rớt vào trong thuyền ? Chính tiểu muội cố ý liệng vào đó. Chẳng lẽ Thiên ca còn chưa biết ư ?

Thạch Phá Thiên bẽn lẽn đáp:

-Dĩ nhiên ta biết Đinh Đinh Đang Đang đối đãi với ta rất tốt. Có điều ... có điều ... nói ra lại xấu hổ.

Đinh Đang cười hích hích nói:

-Thiên ca cùng tiểu muội là chỗ vợ chồng còn có điều chi mà phải hổ thẹn ?

Hai người sóng vai ngồi xống cạnh giường sát h lẫn vào nhau.

Thạch Phá Thiên mũi ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng ở người Đinh Đang tiết ra thì không khỏi nổi lòng thúc dục. Nhưng chàng nhớ tới song thân ngủ ở phòng gần đó. Chàng không hiểu đối với việc này song thân chàng chủ trương thế nào ? Chàng giang tay phải ra muốn ôm lấy vai nàng, nhưng chỉ khẽ chạm vào một chút lại rút tay về.

Đinh Đang hỏi:

-Thiên ca ! Thiên ca hãy nói thiệt, tiểu muội ưa nhìn hay là cô vợ mới của Thiên ca đẹp hơn ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Ta có cô vợ mới nào đâu ? Chỉ có mình Đinh Đinh Đang Đang là vợ mà thôi !

Đinh Đang thích quá giơ tay ra ôm lấy cổ chàng đặt một cái hôn vào môi lang quân.

Thạch Phá Thiên mặt đỏ bừng lên, không biết làm thế nào. Chàng toan cự nự nhưng lại không thể bỏ được mùi vị thơm tho êm ấm này. chàng muốn giơ tay ra ôm lấy nàng mà lại không dám.

Đinh Đang tuy trước nay làm việc táo tợn muốn sao làm vậy. Nhưng còn là một khuê nữ, nàng hôn Thạch Phá Thiên rồi trong lòng không khỏi hối hận. nàng liền co người thụt vào một góc giường kéo chăn trùm kín người đi.

Thạch Phá Thiên do dự một chút rồi khẽ cất tiếng gọi:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Đinh Đinh Đang Đang !

Đinh Đang vẫn không trả lời, Thạch Phá Thiên buông tiếng thở dài rồi ngồi xuống ghế gục đầu vào bàn mà ngủ.

Đinh Đang thấy chàng nhường giường cho mình thì lắm bầm:

-Quả nhiên mình tìm được chàng.

Mấy ngày liền nàng bồn ba vất vả, bây giờ trong lòng thanh thoi không có điều gì oán hận nên chẳng mấy chốc nàng đi vào cõi mộng say sưa.

Hai người ngủ cho đến sáng, bỗng nghe có tiếng người gõ cửa, rồi Mẫn Nhu cất tiếng gọi:

-Ngọc nhi đã dậy chưa ?

Thạch Phá Thiên nghe tiếng gọi vội đáp:

-Má má !

Chàng ngồi nhồm dậy đưa mắt nhìn thấy Đinh Đang thì không khỏi chân tay luống cuống.

Mẫn Nhu lại gọi:

-Ngọc nhi ! Mở cửa ra, ta có việc muốn nói.

Chàng dạ một tiếng, do dự giây lát rồi toan rút then mở cửa.

Đinh Đang then quá. Nàng thấy mình cùng Thạch Phá Thiên đêm khuya chung phòng, tuy hai người cùng giữ lễ, nhưng người ngoài thấy tình trạng này ai mà tin được ? Huống chi nàng lại là vợ chàng tất bị bà khinh rẻ. ngày sau còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa ?

Nàng liền quay đầu lại mở cửa sổ nháy vọt ra ngoài. Nhưng nàng nhìn thấy Thạch Phá Thiên thì lại nghĩ bụng:

-Để gì mà tìm thấy Thạch lang. Phen này chia tay biết ngày nào mới lại được hội diện ?

Nàng liền giơ tay ra hiệu cho chàng đừng mở cửa.

Thạch Phá Thiên khẽ nói:

-Má má ta đó không ngại gì đâu.

Hai tay chàng đã chạm vào then cửa.

Đinh Đang cả kinh nghĩ thầm:

-Nếu là người khác còn không đáng lo lắng, nhưng bà là mẫu thân chàng thì càng cần phải giữ gìn.

Nàng toan nhảy qua cửa sổ để trốn chạy thì đã không kịp nữa.

Đinh Đang vốn là một vị cô nương chẳng biết sợ trời sợ đất là gì. Nhưng nàng nghĩ tới phải giáp mặt mẹ chồng trong tình trạng bẽ bàng này, không khỏi toàn thân nóng bừng.

Nàng thấy Thạch Phá Thiên muốn rút then cửa thì trong dạ bồn chồn, liền đưa tay trái ra chiêu “Hổ Trảo thủ” nắm lấy huyết Linh đài sau lưng Thạch Phá Thiên, tay phải sử chiêu “Ngọc nữ niêm châm” đâm vào huyết Huyền khu chàng.

Thạch Phá Thiên thấy hai chỗ huyết đạo bị tê dại rồi bị Đinh Đang bồng lên chuồn vào gầm giường.

Mẫn Nhu là người từng trải giang hồ, vừa nghe tiếng cậu con khẽ rên lên, bà biết ngay là đã xảy chuyện gì rồi. Bà nóng ruột cứu con, huých đầu vai vào cánh cửa một cái, then cửa bị gãy liền.

Mẫn Nhu vào phòng thấy cửa sổ mở toang mà chẳng thấy quý tử đâu. Bà liền lớn tiếng gọi:

-Thanh ca ! Mau vào đây !

Thạch Thanh cầm kiếm chạy tới.

Mẫn Nhu run lên nói:

-Ngọc nhi ... bị người cướp đem đi rồi !

Bà vừa nói vừa trở tay vào cửa sổ.

Hai người đồng thời dí đầu ngón chân phải xuống đất, song song chuồn qua cửa sổ. Một bóng đen, một bóng trắng như đôi chim khổng lồ vọt ra, điệu bộ coi tuyệt mỹ.

Đinh Đang ẩn dưới gầm giường nhìn thấy thế không khỏi khen thầm.

Vợ chồng Thạch Thanh đã giàu kinh nghiệm giang hồ, mà bị mắc lừa một cách dễ dàng như vậy là vì trong lòng nao núng nên tinh thần rối loạn.

Mẫn Nhu thấy con cứng mất tích, tâm thần hồi hộp. Trong lòng đã sẵn thành kiến, bà đoán ngay nếu không phải phái Tuyết Sơn thì tất là bang Trường Lạc đã hạ thủ.

Lúc bà phá cửa vào phòng chỉ cách tiếng kêu của Thạch Phá Thiên trong khoảng khắc. Bà tính ra có thể đuổi kịp, nên không để ý nhìn khắp trong phòng một lần nữa.

Thạch Phá Thiên tuy bị Đinh Đang nắm lấy yếu huyệt, nhưng nội lực chàng rất ghê gớm, thúc đẩy khai thông được ngay. Có điều người chàng bị Đinh Đang ôm chặt và chàng cũng không muốn lên tiếng hô hoán song thân. Trong lúc chàng còn đang ngần ngừ, vợ chồng Thạch Thanh đã song song vọt qua cửa sổ ra ngoài.

Gầm giường đầy những gió bụi đất cát, Thạch Phá Thiên hít phải hắt hơi luôn ba tiếng. Chàng dắt tay Đinh Đang tự dưới gầm giường chui ra thì thấy nàng mặt đỏ bừng, ra chiều bẽn lẽn vô cùng !

Thạch Phá Thiên nói:

-Đó là gia gia cùng má má ta.

Đinh Đang nói:

-Tiểu muội biết rồi. Chiều hôm qua, tiểu muội đã nghe thấy Thiên ca gọi hai vị đó.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Chờ lúc nữa gia gia cùng má má ta quay về. Đinh Đinh Đang Đang cứ ra tương kiến có được không ?

Đinh Đang ngoẹo đầu đi đáp:

-Tiểu muội không muốn gặp ông bà này. họ đã coi gia gia tiểu muội chẳng ra gì thì dĩ nhiên khinh rẻ cả tiểu muội nữa.

Mấy bữa nay Thạch Phá Thiên được nghe song thân chuyện trò đã nhiều, chàng biết hai ông bà chủ trương làm điều nghĩa hiệp, quang minh chính đại, nên đường lối khác hẳn Đinh Bất Tam, chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

-Vậy thì làm thế nào ?

Đinh Đang cũng nghĩ bụng:

-Vợ chồng Thạch Thanh chẳng mấy lúc nữa sẽ quay trở lại.

Nàng liền nói:

-Thiên ca qua phòng tiểu muội để tiểu muội nói câu chuyện này.

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên hỏi lại:

-Đinh Đinh Đang Đang cũng trọ trong khách điểm này ư ?

Đinh Đang đáp:

-Phải rồi ! Chẳng trọ ở đây thì còn trọ ở đâu ?

Dứt lời nàng vẫy Thạch Phá Thiên rồi xuyên qua cửa sổ nhảy xuống sân. Nàng nhìn quanh không thấy ai liền chạy tới một phòng nhỏ khác đẩy cửa bước vào.

Thạch Phá Thiên vào theo rồi hỏi ngay:

-Gia gia của Đinh Đinh Đang Đang đâu ?

Đinh Đang đáp:

-Tiểu muội một mình chuồn đi, gia gia không có đây.

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

-Tại sao gia gia không đi theo ?

Đình Đang “hứ” một tiếng rồi đáp:

-Còn tại sao nữa ? Tiểu muội đến đây tìm Thiên ca, gia gia mà biết tất chẳng chịu cho đi, vì thế tiểu muội phải đi một mình.

Thạch Phá Thiên trong lòng xiết bao cảm động, nói:

-Đình Đình Đang Đang, Đình Đình Đang Đang đối với ta thật hết lòng.

Thạch Phá Thiên hớn hở tươi cười hỏi:

-Tối hôm qua sao Thiên ca ăn nói chẳng có ý tứ gì, mà bữa nay lại ý tứ đến thế ?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

-Đình Đình Đang Đang từng nói: chúng ta là vợ chồng thì bất tất phải giữ ý tứ kia mà ?

Đình Đang lại đỏ mặt lên.

Bỗng nghe ngoài sân có tiếng động. Thạch Thanh lớn tiếng nói:

-Đây là tiền trả tiền phòng tiền ăn.

Tiếp theo tiếng vó ngựa lộp cộp.

Vợ chồng Thạch Thanh dắt ngựa đi mau ra khỏi điểm.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Đình Đình Đang Đang có biết đường đi phủ Gia Hưng không ?

Đình Đang cười đáp:

-Phủ Gia Hưng là một nơi đô hội, sao lại không biết ?

Thạch Phá Thiên nói:

-Gia gia cùng má má đến phủ Gia Hưng để kiếm một người tên gọi Huyền Kịch Dương Quang. Vậy chúng ta cũng rượt theo tới đó.

Chàng gặp Đình Đang rồi không nỡ rời tay.

Đình Đang động tâm nghĩ thầm:

-Anh chàng ngốc này đã không biết đường đất. Ở đây đi phủ Gia Hưng phải theo hướng Đông nam, chi bằng ta dẫn chàng chạy về ngả Đông Bắc. Như vậy mỗi lúc một xa thêm và không sợ phải chạm mặt song thân chàng nữa.

Nàng nghĩ vậy lấy làm đắc ý trong lòng nhưng không lộ ra ngoài mặt.

oOo